

ПЪТ НА МИСЪЛТА

БЕСЕДИ ОТ УЧИТЕЛЯ

СОФИЯ
1949

Печатница „Житно Зърно“ Изгрев — София XII

Път на мисълта

Всяка Божествена мисъл минава през три среди: материална, субстанциална и есенциална, т. е. през стомаха, дробовете и мозъка. От мозъка мисълта влиза в астралния свят, дето минава пак през три среди. От астралния свят тя влиза в умствения свят, също през три среди. Обаче, мисълта и тук не спира. Тя влиза в причинния свят, в други три среди, крайно недостъпни за човека. И най-ученият човек не може да влезе в причинния свят. Този е пътят на Божествените мисли, които слизат на физическия свят. Няма Божествена мисъл, която, при слизането си на физическия свят, да не се изопачи, да не изгуби своята чистота. Това се дължи на изопачените човешки умове и сърца. Щом се изопачи мисълта, хората се сблъскват в своите интереси. И наистина, в което общество или в който дом влезете, навсякъде виждате сблъскване. Рядко ще срещнете дом или общество, дето мислите на хората са идеални, дето няма сблъскване. Ето защо, започнете първо да изучавате материалния свят. Щом изучите този свят, лесно ще изучите духовния. Една от задачите на човека е да изучи отношенията между мъжа и жената, брата и сестрата, господаря и слугата, учителя и уче-

ника, съдията и подсъдимия и т. н. Много отношения има между хората на физическия свят.

Като се говори за изопачения човешки ум и човешко сърце, за оправдание, хората казват, че кармата ги заставя да се проявяват така. Смешно е да се мисли, че кармата определя човешкия живот. Човек сам създава кармата. Невъзможно е това, което си създал, да определя насоката на твоя живот. Кармата има отношение само към грешките и глупостите на човека, но тя не може да определи пътя на неговото движение. Условията могат да озлобят, да ожесточат човека, но това не е естествен път на развитие. Като прекарал живота си в беднотия и лишения, той се озлобил, но това е резултат на неразбиране. Ако разбираше беднотията, той нямаше да се озлоби. — Е, в друг живот ще се поправа. — Това е въпрос. Човек може да се изправи, само когато съзнае, че той е виновник за своята карма. Следователно, веднъж я създал, той сам ще я изправи. Очаква ли Бог да го освободи от кармата му, не само че не ще се освободи от нея, но още повече ще се обърка.

Един мъж бил жена си, защото не сготвила добре яденето. След това и двамата очакват Бог да ги примири. Много ще чакат! Те сами трябва да се примирят. Знайте, че Бог не се меси в човешките спорове и недоразумения. Това не е било, и няма да бъде. Колкото и да Го викате за арбитър, Той няма да напусне мястото си. Често вие играете роля на прими-

рител, с цел да капне нещо в кесията ви. Адвокатът защитава, примирява хората, с цел да капне нещо в кесията му. Свещеникът примирява хората пак със същата цел — да капне нещо. И учителят примирява учениците си, с цел да капне нещо в джоба му. След това всички се питат, защо светът върви по крив път. — Много естествено, докато има такива примирители, които се водят от мисълта, да им капне нещо, дълго време още светът ще върви в крив път.

И вие, като ме слушате, казвате: Дали ще капне нещо? — Нищо няма да капне, нито от моя страна, нито от ваша страна. Вие искате да научите нещо от мене. — Знаете ли, колко опасен човек съм за вас? Знаете ли, колко опасни сте и вие за мене? Ето защо, ако не сте готови, да възприемете една истина, не обръчайте да ви се каже. Щом не сте готови, тя ще внесе голямо смущение в душата ви. Някой иска да придобие Божията Любов. Казвам: Ти още не си приложил човешката любов, както трябва, а търсиш Божията. За човешката любов се изискват малки разходи. Ти не можеш да платиш тях, а се стремиш към Божията Любов, за която са нужни големи разходи. Можеш ли да посрещнеш тези разходи? Мъжът пита жена си: Готова ли си да ми сготвиш, да ме опереш и закърпиш с любов? Ако жената не е готова да направи това с любов, как ще говори за Божията Любов, която изисква много по-големи жертви? Може ли да й служите? Дойде някой

при мене, иска да му кажа истината. Щом я кажа, той се надуе, разсърди се, не иска да ми говори. Казвам му: Приятелю, ти постъпваш по земному, а искаш нещо Божествено. Сърденето е човешко качество, присъщо на земята, т. е. на земната любов. Който люби по човешки, непременно ще се сърди. От гледището на човешката любов, няма любов без сърдене и няма сърдене без любов. Затова казвам на жената: Ако твойт възлюбен се сърди, ожени се за него; ако не се сърди, напусни го. — Как е възможно това? — Много просто, ако мъжът не се сърди, той няма сила да защити жена си. Като жена, утре може да те нападнат някъде. Какво ще правиш, ако мъжът ти не е готов да скочи на крак за тебе, да те защитава? Той ще се разсърди, ще разбие носа на онзи, който нападнал жена му. Ще разбие носа му, ще му покаже, че любовта изисква жертва. Като потече малко кръв от носа на човека, той започва да мисли и казва: Любовта изисква жертви. Аз ви навеждам на тази мисъл, за да си изработите правилно разбиране. Като живеете на земята, вие трябва да изучавате законите, които определят отношенията между хората. Не може да имате отношения към Бога, докато не разрешите правилно отношенията си към хората, като към ваши близки. Как ще влезеш в духовния свят, ако си скаран с някого? Казваш: Десет години работя върху себе си, правя големи усилия и още не съм се повдигнал. — Как ще се повдигнеш? Ти си се свързал с тол-

кова хора, а искаш да се повдигнеш. Освободи се първо от връзките, които те държат за земята. Тогава ще се повдигнеш и ще придобиеш онова знание, към което се стремиш.

Закон е: Който не уреди материалните си сметки, не може да уреди духовните. И обратно, който не уреди духовните си сметки, не може да уреди и материалните. Който уреди материалните си работи, ще уреди и духовните, и Божествените си работи. Това показва, че между материалния, духовния и Божествения свят има тясна връзка.

Всички мъже и жени, както от стария живот, така и от новия, се стремят към духовното. Как се постига то? Какво значи духовен живот? Аз желая да излезе някой от вас, да ми обясни, какво разбира под „духовен живот.“ Всяко нещо, за което човек говори, и което прави, трябва да го разбира. Ето, днес ние сме дошли на Витоша. Коя е подбудителната причина за това? Все има някаква причина, която ни е заставила да дойдем тук. Влизаш в една гостилница. Коя е подбудителната причина за това? Ще кажеш, че гладът те заставя да търсиш храна. Не гладът, но хлябът. И от качеството на хляба, ти ще определиш, да отидеш ли и друг път на същата гостилница, или да потърсиш друга. Под „хляб“ разбирам яденето, което ти се предлага.

Това, което ви говоря днес, на планината, не бих могъл да говоря в София. Там няма такова масло, с което мога да ви сготвя ядене.

Тук имам на разположение особено масло, с което мога да ви сготвя нещо хубаво. Според вас, кое ядене е хубаво? Червеничкото ли? Ако е въпрос за червенина на яденето, то е нещо външно, фиктивно. Като вкуси от яденето, езикът казва: Отлично е приготвено. Той бързо дава мнението си и се подписва. Щом храната влезе в стомаха, той не бърза, не се подписва скоро. Той опитва храната оттук-оттам, и най-после казва: Тази храна нищо не струва. Да се върне назад! Езикът, т. е. вкусът и стомахът се скарват. Значи, не всякога вкусните неща са добри. Те са добри 50% и толкова не са добри.

Като наблюдавам отношенията между майките и децата, дохождам до следното заключение: деца, които родителите постоянно хвалят, излизат 50% добри, а 50% се развалят; деца, които са израсли само под укорите на родителите си, 50% от тях се изправят, 50% се развалят; деца, които родителите ту укоряват, ту хвалят, стават индиферентни. Каквото им се случи в живота, за всичко те казват: Това е в реда на нещата. Аз съм прилагал и трите метода, знаейки, какви резултати имат. Обаче, има още един метод, който е най-добър. Той се състои в следното: нито да укоряваш, нито да хвалиш. Прави се, че нищо не виждаш и не чуваш. Бъди сляп и глух, както за доброто, така и за злото. Аз още не съм приложил този метод, ще го приложам в бъдеще. При първия и втория метод, имам 25% печалба, т. е. добър резултат,

а 75% загуба. При третия метод имам само 1% резултат, а 99% — загуба. Събирам резултата от трите метода: $25 + 25 + 1 = 51$ печалба. Събирам загубата и при трите метода: $75 + 75 + 99 = 249$ загуба. Като извадя печалбата от загубата, остава загуба около 200; $249 - 51 = 198$, близо 200 загуба. Всички ме държат отговорен за тия 200 загуба. Приложете тези методи и върху себе си. Лесно се хвалят и укоряват хората. Опитайте се, да видите, как може сами себе си да хвалите и да укорявате. Всеки има тази опитност, знае, какво значи, да се хвалите и да се укорявате.

Като се възпитават, хората прилагат един от трите метода. Някой казва: Аз съм добър човек, няма подобен на мене. Той прилага първия метод — хвали се. Друг казва: Лош човек съм. Той се укорява. Трети казва: Аз не съм нито добър, нито лош. Той прилага третия метод. Както в миналото, така и сега, хората са прилагали и трите метода, но не са постигнали големи резултати. Новият живот иска нов метод — методът на любовта, според който ще бъдеш сляп и глух, както за доброто, така и за злото. Закон е: Щом виждаш доброто на човека, ще виждаш и злото, не можеш да го избегнеш. Това е поляризиране. Щом търсиш добрите чърти на човека, непременно ще се натъкнеш и на лошите. И обратно: като търсиш лошите му чърти, ще намериш и добрите. Ако не пипаш нито доброто, нито лошото в човека, ти ще видиш само отношенията му към Бога.

Следователно, разбирането на човека за живота трябва да бъде такова, каквото е разбирането на здравия стомах за храната. Какво ще каже болният, разстроеният стомах за храната? Каквато храна да му дадете, в края на краищата, той ще я повърне. Следователно, докато сте на земята, на физическия свят, съобразявайте се със стомаха, с дробовете и с мозъка си. Когато стомахът е доволен от храната, той казва на господаря си: Господарю, доволен съм от това, което ми даде. Ще преработя тази храна и ще я изпратя на белите дробове за пречистване. Ако и те са доволни от храната, изпращат я в мозъка, дето се ражда правата, Божествена мисъл. Ако мисълта не се отрази на физическия свят като красиво, приятно чувство, тя не е права. И ако чувството не даде импулс за работа, то не е чисто, не е Божествено.

Днес всички хора, религиозни и светски, се стремят към духовния свят, т. е. към по-висок свят от физическия. Прави са те, но едно трябва да знаят: Първо, ще минат през физическия свят, а после — в духовния. Не се позволява никакво прескачане. Как ще влезете в духовния свят, като не сте изучили физическия? Човек има най-много допирни точки с физическия свят. Ако новороденото дете не се нуждаеше от мляко, щеше ли да обикне майка си? Ако детето не се нуждаеше от конкретно, от положително знание, щеше ли да се създаде умствена връзка между него, родителите и учителите му? Ако то не се нуждаеше от другар-

чета, с които да споделя своите игри, щяха ли да се развият в него по-високи чувства на дружба и приятелство? Следователно, докато е на земята, човек си създава три вида връзки: физически, т. е. материални, които имат отношение към стомаха; сърдечни, т. е. духовни, които имат отношение към дробовите и умствените, които имат отношение към мозъка, т. е. към мисълта. Щом е дошъл на земята, човек трябва да бъде здрав. Здравият се познава по това, че има правилни физически възприятия. Щом физическите му възприятия са правилни, и духовните му възприятия ще бъдат правилни. Ако волята на човека е слаба, и сърцето му ще бъде слабо. Щом волята се засили, и сърцето се засилва. Казват, че чувствата му са силни. Когато човек е физически здрав и със силна воля, той устоява на любовта, на убеждението си. Щом се разколебае волята му, той и физически отслабва. Той дава много обещания, но не може да ги изпълни. Волята на човека се изпитва на земята. Тя е мястото за упражнение. Възхищавате се от героите на бойното поле. Знаете ли, колко години са упражнявали те своята воля, докато станат герои? Не се става лесно герой. От гледището на духовния и на Божествения свят, войната не е нужна. От физическо гледище, обаче, тя е неизбежна. Който още не е развил волята си, ще му разбиват носа, и той ще разбива чуждите носове; ще го бият и убиват, и той ще убива. И животните, които са около нас, учат същия

закон. Ще ги каляват, докато станат смели и решителни; докато се научат да не се колебаят.

Мнозина задават въпроса, защо идат страданията. Аз отговарям с един окултен закон, който гласи: Страданията ще съществуват до тогава, докато страхът съществува. Ако страхът се намалява, и страданията ще се намалят. Когато страхът изчезне съвършено, тогава и страданията ще изчезнат. Затова е казано в Писанието: „Страхливият няма да наследи Царството Божие.“ — Как да не ме е страх, когато ще ме убият? — Какво от това? Докато си страхлив, страданията ще те следват. Щом станеш смел и решителен, страданията постепенно ще се отдалечават от тебе. Като сте дошли на земята, вие трябва правилно да разрешите отношенията си към своите близни и към Бога. Ако тук не ги разрешите, не може да влезете в духовния свят. Как ще мислиш за духовния свят, за възвишеното и великото, ако някой човек ти е неприятен и не можеш да го търпиш? Познавах една жена от Варна, смела, безстрашна — мъжка Драгана. Плуваше по морето цели четири-пет часа без умора, но като видеше пиявица, бягаше. От пиявицата, даже в шише затворена, тя изпитваше неопишuem страх.

И тъй, една пиявица е в състояние да развали човешкия живот. Дали си мъж, или жена, не е важно; щом има нещо, от което се страхуваш, този страх ще развали това, което си традил цял живот. Например, ти си добър хри-

ствиянин, готов си на всички жертви за Христа. Гонят те, бият те, на всичко издържаш. Обаче, един ден заболяваш и трябва да турят пиявица на врата ти. Казваш: Всичко мога да понеса, но пиявица не мога да гледам. Кажеш ли така, всичко пропада. Де отиде твоята философия? Кажи: Всичко мога да понеса за Христа. Като ви говоря така, не търсете грешките на другите. Не критикувайте този - онзи, че бил страхлив. Критиката е пиявица, която ще ви спъне. Че някой бил страхлив, това не те спасява. Важно е, ти да не си страхлив. Че знаеш грешките на ближния си, това не е благо за тебе. Колкото повече знаете грешките на хората, толкова повече изпадате в изкушения. Колкото по-малко ги знаете, толкова по-добре за вас. Това е закон, който всеки ще приложи към себе си.

Мнозина от вас не дойдоха днес на Витоша, уплашиха се от мъглата и от дъжда. Те погледнаха дрехите, обувките си и си казаха: Кой ще се мокри? По-добре да си останем въкъщи. Я какви страшни облаци има по небето! Казвам: Когато дойдат най-хубавите неща в живота, тогава човек ще си представи такива образи, които ще го уплашат. Така той изпуска красивите неща. Щом сте на земята, никакъв дъжд, никакви облаци да не ви плашат. Дъждовните капчици са благословение за вас. — Кога? — Когато сте посяли в себе си добри мисли и желания. Ако сте посяли лоши мисли и желания, дъждът носи нещастие за вас. Казва

се в Писанието: „Едно семе падна на камениста почва, друго — между тръните, трето — на пътя. Четвъртото семе падна на добра почва и даде добри плодове — едно 30, друго 60, трето — 100.“ Всяко семе пада при такива условия и на такава почва, каквито само си създадо. Значи, каквото си сял, това ще жънеш. Семето, което паднало на пътя, и птиците го изкълвали, показва, какво значи да правиш пътища, дето не трябва. Само едно семе си приготвило добра почва и дало добри плодове. Вървиш по пътя и казваш: Тези тръне изпокъсаха дрехите ми! — Ти сам ги създаде. — Тези камъни изпочукаха краката ми! — И тях ти ги създаде. Всички тръне, камъни ти си ги създал. Сега не остава нищо друго, освен да разработиш пътя добре, да го изореш, да го изчистиш от тръне и камъни и да посееш доброто семе.

Някои идат при мене и ми казват: Учителю, посей ни нещо! — Много съм сял и пак ще сея, но някоя мисъл ще падне между тръните или на камениста почва, и вие ще се натъкнете на по-голямо зло, отколкото, ако не бях сял. Ако Божественото семе не падне на добра почва, освен че няма да поникне, но ще даде лоши резултати. Сами създадохте тръните, да мушкате с тях, сами ще ги изкорените. Някой следва Божествения път, но ти му казваш: Защо си тръгнал в този път? Я се откажи от него. Той няма да ти донесе никакво благо. — Ето, твоят трън се заби в него и го спъна.

Срещаш едно способно момче, евангелист, свършил трети клас. Той се готви да следва гимназия. Ти се явяваш пред него и започваш да го убеждаваш да стане проповедник. Казваш му: Като проповядваш Христа, ще се благословиш. А тъй, ще свършиш гимназия и нищо няма да придобиеш. И тръгва този младеж с Библия в ръка, да проповядва. Но като няма знания, той пропада. В първо време е много духовен, но после отпада, омърлуши се. След няколко години, гледаш — напуснал проповедничеството, станал търговец. Не се става лесно проповедник.

Поощрявайте младите и способните да учат, да придобият знания, да укрепнат. След това могат да станат добри проповедници. Като работиш за Христа, ще служиш без пари. Това значи проповед. Дето се работи с пари, там няма истинска проповед. Ако мислиш, че без знания можеш да служиш на Бога, ти си на камениста почва. Тази е една от причините, дето християнството не прогресира. Значи, не очаквайте резултат, дето парите играят роля. Който работи за пари, той не може никого да обърне към Бога. Истинският проповедник е безкористен. Успехът на християнството се дължи изключително на безкористните, неплатени проповедници, на свещеници без ряси и калимавки. Истинските служители аз наричам певци — шурци. Те са разработили пътя, те са го разорали и посяли с добро семе. А онези, платените служители, те са посяли тръне, те са съз-

дали камъни. Колкото по-големи са тръните и камъните, толкова по-добре са били платени. Те са създали широкия път.

Казвам: Всички трябва да работите даром. Пазете се от мисълта да станете проповедници, с цел да печелите. Горко на онзи, който очаква да му се плаща. Така казва новото учение. Горко на онзи, който проповядва с пари! Горко на онзи, който служи на Бога с пари. На физическия, т. е. на материалния свят всичко се търпи, но дойде ли до духовния свят, там изискванията са други. Там не се позволява никакво плащане. Ако си обърнал някого към Бога, той трябва да ти се отплати с любов, а не с пари. На любовта се отговаря с любов. Някой те спасил от смърт, и ти искаш да му благодариш по материален начин. Каниш го вкъщи, угощаваш го, правиш му подаръци. Не, това не е отплащане. Лесно искаш да се освободиш от задължение!

Започнете от физическия свят. Вие искате да станете духовни, преди да сте изучили физическия свят. Ето защо, оформете се първо физически. Стремете се да бъдете здрави, да имате здрав мозък, здрави дробове, здрав стомах, та като им заповядвате, да ви слушат. Не е въпрос да постиш, да се изтощиш, да разстроиш органите си. Стомахът е твой добър приятел, ще се разговаряш с него и ще му кажеш: Слушай, приятелю, хайде да се сдружим двамата, да работим толкова, колкото е нужно и за двама ни. Ще ядеш по-малко, ще се товариш

по-малко, за да живееш повече време на земята. Какво правят хората сега? Те ядат по три пъти на ден: за всяко ядене стомахът работи четири часа. Значи, той работи 12 часа дневно. Като убедите стомаха си, че работи чрезмерно, той ще каже на клетките си, т. е. на своите граждани: Хайде да намалим малко труда си. Така ще изпълним Божия план. Като се намали трудът на стомаха, намалява се трудът и на дробовете, и на мозъка. Знаете ли, каква енергия се изпраща на мозъка след 12 часова работа на стомаха? Докато се справи с тази енергия, мозъкът не може да върши своята работа. Колкото повече работи стомахът, толкова по-малко работи мозъкът. И обратно: колкото по-малко работи стомахът, толкова повече работи мозъкът. За да накараме мозъка си да работи, трябва да употребим за мисълта си шест часа дневно. Това не значи, да кажеш на стомаха си да не яде. То е друга крайност. И природата не обича крайностите. Ще му кажеш да бъде разумен, защото многото ядене не е добре за него.

Сега, да се върнем към времето на първите хора, които са имали здрави тела и здрави органи. Днес почти няма здрави стомаси в света. За да заставят стомаха да работи, хората турят в яденето различни приправки, които възбуждат вкуса. У тях не се създава естествен апетит, но вкусът се дразни изкуствено, и тогава човек започва да яде. Като се наяде, той казва: Това ядене не ми хвана

място. Наядеш се с тази приправена храна, разстроиш стомаха си и после казваш: Да живеем добре, да се обичаме, да служим на Бога. — С разстроен стомах не можеш да любиш. Не очаквай любов от човек с разстроен стомах, със слаби гърди и с болен мозък. Казвате: Това не е важно. Душата е, която люби. — Ако е така, защо душата не се проявява във от стомаха, дробовите и мозъка на човека? За да се прояви, душата взема храна от стомаха, въздух от дробовите и мисъл от мозъка. За да се изяви душата навън, човек не трябва да прави стомаха си цел на своя живот. Направи ли го цел, Бог ще уволни самия човек, ще отнеме службата му на земята.

И тъй, работете върху себе си, за да имате здраво тело, здрав стомах, здрави дробове и здрав мозък. Всеки орган възприема нещата по свой специфичен начин. Ако условията му не благоприятствуват, той страда. Иоан казва: „Крадецът не иде, освен да открадне, пгуби и заколи.“ Под „крадец“ той разбира лошите условия на физическия свят, дето има ядене и пиене за удоволствие, дето има кражби и убийства. В духовния свят няма удоволствия, няма кражби и убийства.

Какво разбрахте от това, което ви говорих досега? — Ние разбрахме, че най-ценното в живота е здравето. — Как се придобива то? Какъв метод знаете за придобиване на здравето? — Като живеем разумно. — Какво разбирате под „разумно живеене“? — Да се

храним правилно, да мислим и да чувствуваме право. — Според мене, отговорът ще бъде прав, когато направите опит да живеете разумно. И да ви отговоря, то не е във ваша полза. Кой е методът на Христа за разумен живот? — Любовта. — Де е любовта? Това, дето се казва хармоничен, добър, братски живот, това са неопределени величини, хиксове в живота. Когато богатият обеднее, той търси бедния и го нарича брат. Защо го нарича брат? Защо изменя отношенията си към него? Това не е братство. Братството не се изменя. Като богат и беден, като учен и прост, да имаш едни и същи отношения към човека. Братство ли е, ако твоят приятел заеме високо положение, и ти започнеш да се стесняваш от него? Де остана вашето приятелство? Ти не си свободен към него, защото той измени вече отношението си към тебе. Правило е: Каквото положение да заемаш, да си останеш такъв, какъвто си бил първоначално.

Човек е дошъл до това положение, че като стане духовен, има идеално отношение към Бога. Постепенно той започва да се страхува от Бога, изменя отношението си. Защо се изменя? — Защото няма ясна представа за Бога. Бог никога не се изменя, остава всякога един и същ. Да мислим, че Бог се изменя, това е мнение на чужди автори, а не твое. Някои апостоли са изнасилили известни Божествени мисли, поради което са изгубили представата си за Бога. И вие сте изнасилили в себе си Божественото. Някой дух говорил на апостол Павел, а на него —

друг, по-възвишен дух. На възвишения дух говорил още по-възвишен от него. Знаете ли, през колко среди е минала Божествената мисъл, докато дойде при вас? За да разберете тази мисъл, както е предадена, трябва да я хванете от първия дух, през когото е минала. Това не показва, че Павел не е знаел тези неща, но трябвало да мине през изпитания. И като му ударили три пъти по 39 тояги, той започнал да пише хубави послания и казал: „Братя, с големи страдания ще влезем в Царството Божие.“

И тъй, за да бъдем здрави, първото нещо е да дойдем до основния закон, който Бог е вложил във физическия свят. Материята на физическия свят, в първичното си състояние, била от Божествена субстанция, но след като се диференцирала, тя се изменила. Ето защо, ние трябва да се върнем към първичния физически свят, който се отличава с голяма чистота. Като се свържем с него, ние ще придобием такова здраве, такъв организъм, който ще бъде свободен от всякакви излишъци. В него няма да става никакво гниене; в него смъртта и животът постоянно ще се уравновесяват. Човек се нуждае от чисто тело, в което Духът да пребъдва. Затова Павел казва: „Ако това тело се разруши, ще имаме друго, неръководено.“ Чрез него ще дойдат новите идеи.

Сега, аз искам от вас да задържите в ума си четвъртия метод за самовъзпитание: Да бъдете слепи за погрешките и добродетелите на хората и да се отворят очите ви за

вашиите добри и лоши страни. Не е въпрос да се укорявате и хвалите, но да знаете, защо сте добри или лоши. Има три начина, по които Христос може да ни спаси: по физически, духовен и Божествен начин. Тогава ще дойде възкресението. Аз обяснявам тези начини така: Ставаш — физически процес, оживяваш — духовен процес, възкръсваш — Божествен процес. Не можеш да оживееш, ако не си станал; не можеш да възкръснеш, ако не си оживял. Значи, физическият живот е основа и на духовния, и на Божествения. Като знаеш това, не казвай, че искаш да се освободиш от физическия живот. Той е от значение дотолкова, доколкото Бог му е дал нужната цена. На физическия живот ще се насади духовният, а на духовния ще се насади Божественият. Следователно, философията на човешкия живот е да бъдеш здрав: да имаш здрав стомах, здрави дробове, здрав мозък. От състоянието на тези органи се определя физическият живот на човека. И духовният живот се определя също от състоянието на сърцето, дробовете и мозъка. Когато дробовете са здрави, и сърцето е здраво; когато мозъкът е здрав, и мисълта е права. Следователно, здраво сърце — възвишени чувства. Здрав мозък — светли мисли. Силна, разумна воля — прави действия. Стомахът не създава волята, но тя се изявява чрез него.

Днес ние дойдохме на Витоша, като на Божествен стомах, т. е. на добрата почва. Зе-

мята, на която стъпваме, дъждът, облаците, на вид неприятни, изискват от нас умение да живеем добре и да разбираме природата. Чрез дъждовните капки ние приемаме Божието благословение. Всяка капка носи хиляди богатства за нас. Школата, в която сте влезли да учите, изисква от вас да създадете една благоприятна атмосфера, както за себе си, така и за окръжаващите. Едно лошо качество може да ви спъне, както спъва и външните хора. То е желанието ви да се осигурите. Дадат ти, например, една ябълка. Ти веднага я изядеш и гледаш, дали има още, да се осигуриш за после. Едната ябълка носи благословение, а останалите развалят стомаха. Ти взимаш, а не мислиш да даваш. Това е пиявица в живота. Като видя, че някой само взима, без да дава, аз прашам при него някой дух да го обере. Казвам му: Иди да обереш този човек. — Защо? — Торбата му е пълна, не му трябва толкова много.

И Бог си служи с тези духове обирачи. Като дойдат при вас, те казват: Дай това, което носиш в торбата си. Не ти трябва толкова много. Като ви обера, вие казвате: Добре, че не ни биха. Като седне някой до мене, аз усеждам, като че ли ме бодят тръне. Това показва, че този човек сяда при мене с цел да вземе нещо, да ме обере. Това е користолюбие. Когато седне при мене някой безкористен човек, аз изпитвам голяма приятност. Той не иска да вземе нещо, но дава от себе си. — Защо някога не можем да се търпим? — За-

щото всеки иска да обере своя ближен. Това е смукане. Природата не позволява това нещо. В края на краищата, то демагнетизира човека. Това става несъзнателно. За да се избегне обирването, християнството препоръчва безкористие-то. Човек трябва да прави усилия, да се повдигне на по-високо стъпало от това, на което се намира. Това подразбира съзнателно пренасяне на енергията от стомаха в дробовеве и от дробовите в мозъка.

На едно голямо публично събрание в София присътствуваха много хора. Говорел един виден оратор. Един от публиката, едър, снажен човек, въодушевен от речта, започнал да маха с ръце, да ръкопляска. По едно време, той чул отдолу да се вика: Моля, шапката ми смачкайте! Едва в този момент високият, едър господин забелязал, че под него стои един дребен, низък човек. Опасно е човек да се въодушевява, да вдига и слага ръцете си, да ръкопляска бурно. Все ще се намери под него някой по-низък човек, който ще пострада. Щом се въодушевяваш, ще отидеш там, дето няма хора. Великаните са със силна воля. Когато те се въодушевяват, без да искат, могат да причинят пакост на някого.

Като ви говоря, у вас остава нещо неясно. Неясността се дължи на това, че хората не виждат връзката между физическия и духовния свят, от една страна, и между духовния и Божествения, от друга страна. Физическият и Божественият свят са полюси. Какво забелязваме

между хората? Те не могат да се търпят, особено като видят здрав, красив човек. Не могат да го търпят, завиждат му. Ако влезете в религиозно общество, там пък чувате да се казва, че духовният човек трябва да бъде слаб, жълт. Това е паталогическо разбиране. Така се мисли и за светията. Според мене, светията трябва да има светло лице. Той трябва да бъде силен и здрав, а не слаб и жълт. Задачата на човека е да изправи погрешките си, които са причина за неговото болезнено състояние. То не е резултат на сегашния му живот, а на неговото далечно минало.

Сегашният живот на човека се определя от неговото минало. Всеки човек трябва да бъде искрен, да признае този факт. Казваш: Кажми ми погрешките. — Първо, ти трябва да изправиш стомаха си, после — дробовете си и най-после — мозъка. Няма по-добър от този метод за изправяне на погрешките и за самовъзпитание. Не е достатъчно да кажеш на някого, че е честолубив; на друг, че е шеславен; на трети — че не обича истината. Трябва да се знаят причините на тези недостатъци. Някои недостатъци произтичат от стомаха, други — от дробовете, трети — от мозъка. Не можем да изкореним погрешките си, ако не знаем, де се крие злото. Ако ви дам метод за развиване на чувствата, ще ви кажа: Дишайте дълбоко, за да разширите носа си. С разширяване на носа, се разширяват чувствата. Ако носът е сплеснат, и чувствата са сплеснати. Същото се от-

нася и до дробовете. С разширяване на дробовете се разширяват и чувствата. Затова казвам на всички: Разширете носа си; разширете и дробовете си! — Не, аз с молитва ще се разширя. — Който диша дълбоко, хубаво се моли. Има йоги, които дишат дълбоко и задържат въздуха 20 м. Нужно е дълбоко дишане! Да задържате въздуха от 1 — 20 минути. Това значи, съзнателно да отправиш мисълта си към Бога. Това е истинска молитва. Когато е раздразнен, човек не се моли добре. Колкото е по-съсредоточен той, толкова по-добре се моли. Молитвата е сила, чрез която човек трансформира състоянието си.

Някой те обиди и, ако не можеш да се владееш, казваш: Аз ще ти покажа, кой съм! Ако за момент се овладееш, ти постъпваш с политика. Нищо не му казваш, а си мислиш: Този път ще премълча, но един ден, когато не очакваш, тогава ще ти отговоря, както трябва. Този човек не може да се моли добре, и молитвата му не се приема. Като те обидят, веднага трябва да се поляризираш и да изхвърлиш отровата навън. Ако задържиш една част от отровата в себе си, това показва, че в астралното тело има някакъв недъг, който ти пречи да простиш.

В бъдеще, ще се отвори голяма школа, дето ще се изработват различни предмети, както днес, мъжете и жените работят в живота. Ще се прилагат различни методи, за да се опита кои са по-добри. Колко от вас, подложени на

изпити, ще ги издържат? Връщаш се от една проповед вълнушен, разположен. Веднага домашните ти се нахвърлят отгоре ти и започват да те дразнят. Ако запазиш мира и радостта си, това показва, че си разбрал Божественото и на всички изпитания гледаш като на временни, преходни. Една сестра разказва: Днес излязох от беседа с голямо разположение. Но една сестра ме разтревожи, и аз изгубих, каквото придобих. — Това е пиявицата, която си видяла. Божественият живот изисква разбиране законите на физическия свят. Само така ще понасяме страданията.

В това отношение, и аз си правя опити да видя, колко мога да издържам. Тъкмо работя нещо, чувам, няколко сестри се карат. Всичко объркват, и всичко около мене се обърква. Сядам отново, да туря ред и порядък във всичко. Взимам четките, боите, да поправам развалената рисунка. Едва изправам рисунката, отново се скарват и разбъркват четките и боите. Смешна е моята работа: ту рисувам, ту поправам. Ако постъпвам по човешки, ще ги разгоня с бастона. Важно е, да разреши въпроса по Божествен начин. Отново поставям всичко в ред. Това е наука, която се отнася до всички, а не само до мене. Препятствия се срещат навсякъде. Всеки ще мине през тези изпити и трябва да ги издържите добре. Там няма привилегия за никого — ще учите. Така ще придобиете търпение, знания, опитности. Ако не учите, моите добродетели няма да ви

помогнат. Те могат само да ви изкушават.

Помнете: Бъдете слепи и глухи към погрешките и доброто на хората: нито ги хвалете, нито ги укорявайте. Днес обичаш някого, хвалиш го. Утре стане нещо между вас, почнеш да го укоряваш. Така постъпват хората. Докато жената върши волята на мъжа си, по-добра от нея няма. Щом му се противопостави, по-лоша от нея няма. Същото е и с мъжа. Не казвам да изпълнявате волята на мъжа или на жената, но казвам: За да вървите в правия път, изпълнявайте волята Божия. Да бъдете слепи за доброто и за злото! Някой иска да знае, какво мнение имам за него. Ако иска от мене някаква услуга, ще му услужа, но няма да си кажа мнението за него. Какъв смисъл има, да му кажа, че е добър и честен човек, а не съм готов да му услужа с една малка сума? Де остана моята последователност между думи и дела? Като му дам сумата, която иска, с това аз изказвам доверието си към него. Дела се искат от нас, а не думи.

Нека остане в ума ви поне една мисъл от днешната беседа: Бъдете слепи и глухи за погрешките и добродетелите на хората. Бъдете 75% слепи и глухи, а 25% да виждате.

Желая ви да бъдете бодри и весели.

Сега ще обядваме, ще си починем малко. След това ще се надбягваме.

*

Беседа от Учителя, държанă на Витоша
— на бивака, Спасов ден, 1921 г.

Жертва, упование и радост

Има ли жертва, ние устояваме в любовта.

Има ли упование, устояваме във вярата.

Има ли радост, устояваме в надеждата.

Значи, жертвата е резултат на любовта, упованието е резултат на вярата, а радостта — на надеждата. Когато надеждата се реализира, хората се радват. Надеждата е синът, т. е. домът. Вярата е майката, а любовта — бащата. Бащата и майката са крайният предел на самопожертвуването. Оттам се прави един завой, връщане назад. По-нататък не може да се върви. Вън от любовта, жертвата не може да се прояви. Ако не се жертвуваш, ще загубиш любовта; ако не уповаваш, ще загубиш вярата; ако не се радваш, ще загубиш надеждата. Който иска да придобие любов без жертва, той е стъпил на пясъчлива почва. Който иска да придобие вяра без упование и надежда без радост, също е на пясъчлива почва. Значи, няма надежда без вяра. Казваш: На какво да се радвам? — Има на какво да се радваш. Ти имаш тело, мозък, дробове, стомах. Целият свят е твой. Ще се радваш на всичко. Ти можеш да мислиш, да чувствуваш, да действуваш. Ти разполагаш с основните неща на живота. Ще се радваш на вси-

чко, което ти е дадено. А другите неща, сами по себе си, ще дойдат.

Един велик закон гласи: Вън от любовта, животът не може да вземе друго направление. Отклонения могат да стават, но това не трябва да се допуска. Ако има вятър, листата на дърветата могат да правят отклонение. Важно е, и при отклонението да се държат за дървото. Това е добре, но лошо е, когато листът се откъсне от дървото и падне на земята. Същото се отнася и за човека. И той трябва да върви по пътя, по който е тръгнал. Че ще срещне повече или по-малко мъчности, това е друг въпрос. Трябва да вървиш, не можеш да се противиш. Ти се противиш на смъртта, но няма човек, който да не е влязъл в кошарата ѝ. Светии и учители, всички влизат в тази кошара. И да се противиш, пак ще влезеш. — Но аз имам воля. — Каквато воля и да имаш, ще дойде ден, когато ще отстъпиш. Понеже всички хора са подчинени на великия закон, те непременно ще се примирят и ще отстъпят.

Човек трябва така да разбира живота и изискванията му, както бащата разбира работата си на нивата. Тежка е работата му, но той има една радост — децата му. Тази радост го прави да издържа. Той работи на нивата, а мисълта му е на друго място — при децата. Той си казва: Колкото да е тежка работата ми, ще направя една жертва. Жертвата, която прави за децата, го радва. Идея има този човек! Както човек, като работи за дома си, страда и се ра-

два, така и като работи за Бога, ще страда и ще се радва. Ако работата за дома е благословена, колко повече работата за Бога е благословена!

*

Кратка беседа от Учителя, държана
на 2 октомври, 1921 г. София.

Сродни души

Защо страдаме от главоболие? — Главоболието се дължи на натрупване на космическа енергия в мозъка. Когато децата ви боледуват, добре е да разтривате костта зад ушите. Там е центърът на живота — жизненият център. Тези разтривки правят организма еластичен, издръжлив. Ако на това място ви пипне човек с лоши чувства, лоши намерения към вас, той може да ви отнеме живота. Значи, животът може да се внесе, може и да се отнеме. Когато някой внесе нещо добро в тебе, вътрешно ти си разположен; когато ти отнема нещо, ти усещаш вътрешно стягане и неразположение. В невидимия свят няма лъжа, там всичко се забелязва. Природата държи сметка, как се използват енергиите. Може да изразходвате енергиите, както искате, но, в края на краищата, държат ви отговорни.

Правете опити да прилагате правилата, които ви давам. Разтриването на костта зад ушите става отгоре-надолу. Някога може да разтривате само лявата страна, някога — дясната, а някога и двете страни.

— Какво е значението на вдишките? По колко пъти на ден трябва да се правят? — Вдишките се правят за урегулиране на енер-

гите и се правят по три пъти на ден. Така се урегулира енергията и се възстановяват нарушенията в организма. Някои дишат и издишат като помпа. Това е неправилно. Ще дишате дълбоко, за да възстановите хармонията в организма. Който диша правилно, става пъргав, еластичен. Някога дишаш бързо, ускорено и изведнъж спреш. И това е неправилно дишане.

Понеже минавате от подсъзнанието в съзнанието, от съзнанието в самосъзнанието и от самосъзнанието в свръхсъзнанието, трябва да разделите времето си на четири части. Значи, ще разделите 24 часа на четири. Така ще живеете по 6 часа във всяка област на съзнанието. Някога прекарваш цел ден в съзнанието или цял ден в подсъзнанието. Това е неправилно. Докато си в подсъзнанието, виждаш, че дължиш нещо, искаш да се освободиш от задълженията си. Като влезеш в съзнанието, гледаш кой ти дължи. Според мене, в подсъзнанието нито имаш да даваш, нито да взимаш. Значи, там се ликвидира с всички сметки. Богата е душата. Като влезе в подсъзнанието, тя веднага плаща дълговете си. Затова Бог казва: „Ще залича всичките ви грешки и няма да ги спомена.“ Бог е в подсъзнанието.

Като влезеш в съзнанието и самосъзнанието, там се явяват греховете. Обаче, в подсъзнанието и свръхсъзнанието всички грехове се заличават. Докато си в съзнанието, постоянно мислиш, от кого имаш да взимаш и на кого имаш да даваш. В подсъзнанието и свръхсъзна-

нието има пълна ликвидация. Ето защо, добре е често да се издигате до подсъзнанието и свръхсъзнанието, да забравяте дълговете си и да казвате: На никого нищо не дължа. Ще кажете, че това е лесно. — Лесно е, наистина. Докато си на земята, имаш взимания и давания. Отиваш при някой лихвар, взимаш пари на заем, с 50% лихва. Взел си хиляда лева на заем и след известно време дължиш 5,000 лв., заедно с лихвите. Знаете ли, каква лихва взима природата? Този въпрос можете да разрешите според теорията на вероятностите. Природата си служи със закона на любовта. От онзи, когото най-малко обича, от него взима най-голяма лихва. Колкото повече се увеличава любовта, толкова повече се намаляват лихвите. Като дойде до най-високия предел, любовта казва: От този човек не искам нищо — нито парите, нито лихвите. Значи, лихвите показват отношението на любовта към човека. Природата всеки ден прави изчисления на лихвите. От тях тя определя степента на любовта към живите същества. Казваш на някого: Аз ти направих голяма услуга. — Какво от това? — Искам да кажа: Срещу това няма ли да ми дадеш малко ма-сълце?

В невидимия свят има същества, на които е дадена задача, да определят отношенията между различните хора. Според любовта ти към даден човек, ти определяш лихвата на парите, които си му дал. Това отношение определя и отношението ви към козмоса. На всекиго се

случва поне един път през годината да бъде представител на козмоса, ако не за цял ден, поне за една секунда. Каквото направи през това време, той сам носи отговорността. С други думи казано: На всеки човек е определено да стане големец. — За колко време? — Не е важно. С това се обяснява, защо поне един път в годината имаш голяма радост или голяма скръб. Някога скръбта, мъката ти е толкова голяма, като че ли си излязъл от дъното на ада. Който разбира закона за възмездието, може да се ползува от него. Затова човек трябва да се освободи от страха. От какво се страхува човек? — От хора, от животни, от паразити. Дръжте страха в себе си, като предмет за изучаване. Значи, да имаш страх, без да се страхуваш; да имаш гняв, без да се гневиш. Гневът е огън в огнището, а разгневяването е излизане на този огън навън. Човек трябва да се контролира, всичко да бъде под контрол на неговата воля. Уплашиш се от нещо и казваш: В случая, само лъжата ще ме спаси. Страхът и лъжата вървят едно след друго. Щом дойде любовта, човек става смел. Любовта му казва: Тръгни с мене! Аз ще правя добро, а ти ще се учиш. Сегашните хора са в положение на счупени грънци. Каквото сипеш в тях, всичко изтича навън.

Пазете правилото: Хармония в мислите! — Как да мислим, като Бога ли? — Вие ще мислите като Бога, а не Бог — като вас. Ти искаш, като си разтревожен, неспокоен, Бог да

влезе в положението ти, и Той да стане неспокоен. Не, Той е тих и спокоен, при всички условия. Следователно, дали си скърбен, или радостен, разположен или неразположен, Бог си остава тих и спокоен. Щом си скърбен, от тебе се иска да отправиш ума си към Бога, за да почувствуваши влиянието, което иде от Него. Някога тези влияния причиняват страдания. Това се дължи на твоята неорганизирана мисъл. Пази се от мисълта, че може да ти се влияе. Да ти повлияе Бог, това е изключителен случай. То е възможно, само когато човек се отдалечава от центъра, както листът, който пада от дървото. Докато имаш вяра, никой не може да ти влияе. В момента, в който се отдалечиши от Бога, ти си в положението на лист, брулян от вятъра.

Някога вие се безпокоите от мисълта, че сте остарели, че от вас нищо няма да стане. Безпокоите се за жена си, за мъжа си и децата си. Питате се, какво ще стане с тях. Чудно нещо! Какво е било положението на мъжа или на жената преди да се оженят? Днес се безпокоиш за мъжа си, какво ще стане с него. Кой се е безпокоил по-рано за него? Кой се е грижел по-рано за децата? Положението на децата е било добро и без тебе. Който вярва в Бога, от нищо не се безпокои. Който работи съзнателно, като застане за другия свят, и там е полезен. Това не подразбира, да желаете по-скоро да си заминете. Някои се оплакват от страданията. — Те са изпитания, през които

познавате Бога. В този смисъл, да страдаш, това е привилегия. Любовта се изпитва чрез страданията. Който мисли, че без страдания може да познае любовта, той е на крив път. Какво ще кажете за давящия? Ако успее да се спаси, той влиза в новия живот. Той е минал през големи страдания, но същевременно е познал любовта. Страданията не са любов, но те са условия за познаване на любовта. Те предшествуват любовта. Ето защо, радвайте се, когато страдате. И Павел казва: „Изкуство е да се радваш, когато никой не се радва.“ Ако имах време, щях да ви посоча великите закони в Библията, но се въздържам, не искам да давам ключове в ръцете на хора, които прахосват средствата си безразборно. Те ще изпразнат касата без време и няма да остане за онези, които заслужават.

— Какво става лицето на онзи, който се гневи? — То променя цвета си, става ту червено, ту зелено, ту жълто. Като се гневите, прилагайте волята си, да се освободите от това отрицателно качество. Пазете се и от внушенията на хората, защото ще се объркате и ще се чудите, къде е истината. Истината е една. Всеки знае, де е тя, но трябва да се запали една малка свещица, да освети пътя. Тогава може да кажете: Виждам де е истината. Ако мислите, че отсега нататък трябва да учите истината, вие се лъжете. Вие знаете истината, но в съзнанието ви е тъмно.

И тъй, приложете любовта в живота си. Подкрепете я с мъдростта; озарете я със све-

тлината на истината. Приложете законите на мъдростта и истината с мярката на правдата. Нека добродетелта бъде основа на тези закони. И тогава, като искаш да направиш нещо, запитай се: Любовта ли е причина за тази постъпка? Подкрепена ли е тя от мъдростта? Озарена ли е със светлината на истината? Измерена ли е с мярката на правдата? Добродетелта ли е основа на тази постъпка? Казва ли ти някой, че си заблуден, отговори му: Аз ходя в пътя на любовта, която е подкрепена с мъдростта; озарена от светлината на истината; измерена с мярката на правдата и основана върху добродетелта.

Като работите върху себе си, употребете шест часа за работа с ума си; шест часа със сърцето си; шест часа с душата си; шест часа с духа си и шест часа с волята си. Обаче, сменяйте работата си. Помагайте си взаимно, като пазите известно разстояние помежду си. Колкото повече се приближавате, толкова по-ясно изпъкват грешките ви. У вас се явява желание да се подведете под еднакъв знаменател. Ако постигнете това, мислите и чувствата постепенно изгубват своите естествени прояви. Природата не позволява такова уеднаквяване. Затова, когато един се ражда, друг умира; когато един достига върха на своето развитие, друг започва своето развитие. Такова разнообразие съществува и в растителното, и в животинското царство. Разнообразие трябва да съществува и в човешкия живот. Правилен ли е животът на калу-

герите? Те отиват в манастири, посвещават се на Бога, по една и съща причина — отвращение от живота. Това е еднообразие, което води към изкуствен живот. Стремете се към разнообразието на природата. Не е важно, какво мислят хората за мене, че съм добър или лош. Важно е, как постъпвам с тях. Ако мислят, че съм добър, а не им помагам, моята добрина не е на място. Помогни на човека, когато се намира в нужда. Истинско добро е това, което се проявява в момента. Човек е добър и любещ не по време и пространство, но извън времето и пространството. Те имат отношение към Божествения ред на нещата. И шивачът шие по мярка, но сам е извън времето и пространството. Той не се свързва с мярката. Затова е казано: Не давай обещания за неща, които не можеш да изпълниш, за да не се свързваш. Обикновено българинът обещава и не изпълнява. Кажете, че ще дойде в 5 ч., а той отива в 7 ч. Щом не можеш да изпълниш обещанието си, по-добре не обещавай. Има един измежду вас, който се отличава с голяма точност. Каквото каже, изпълнява. Всяко обещание трябва да се изпълни. Иначе, минаваш за лъжец. След това трябва да мине дълго време, докато изправиш грешката си. Природата е много точна. Слънцето, например, изгрява и залязва точно навреме. Да бъдем точни като слънцето!

— Кажете ни нещо за сродните души. Де са те? — На повечето от вас сродните души са в Божествения свят. Те ви помагат

оттам. Сродните души на любовта се движат в света на Божията Любов. Те вървят с Господа. Затова се казва: „Потърсете ме, когато е ден, когато съм близо до вас.“ При сегашните условия на живота, по-добре е сродната ви душа да не е на земята, защото няма да я познаете. Добре е да я срещнете, когато сте готови. Тогава ще я познаете и ще работите заедно за Бога. Когато се срещнат сродните души, тогава се проявява любовта. Без сродната душа любовта не се проявява. И най-слабата проява на любовта показва, че сродната душа е близо някъде. Колкото повече се усилява любовта, толкова повече сродната душа се приближава. Когато тя се слее с тебе, ти забравяш всички скърби и страдания, ставаш свободен като птичка. Без свобода сродната душа не може да се прояви. Като те срещне и види, че си неразположен, скърбен, тя веднага ти помага, но не се изявява. Ти чувствуваш, че някой ти помогнал, но не знаеш кой. Сродната душа, макар и отдалеч, всякога помага. Като казвам, че сродната душа е в Божествения свят, не разбирам някъде далеч. Близо и далеч, това са относителни понятия. Имаш приятелка, която обичаш. Тя живее далеч някъде в града, но понеже постоянно мислиш за нея, всъщност, е близо до тебе. Ако не обичаш никого, и близо да е до тебе, ти не мислиш за него. Всъщност, той е далеч от тебе. Тъй щото, близо и далеч са понятия, свързани с вътрешните преживявания на човека. Ако сродната

душа ви хване само за ръката, тя ще ви предаде такава светлина, от която ще ослепеете, както Павел, който ослепя и падна от коня. Силата и възможностите на сродните души се отнасят към великите мистерии на невидимия свят. Обикновените хора, т. е. обикновените души се отнасят към малките мистерии.

Всеки от вас трябва да държи в ума си своята сродна душа или сроден дух. — Кой е този дух? — Христос. Всички сродни души се явили след Христа. Христос е първата сродна душа в козмоса. Като се стремите към Христа, сродната ви душа ще дойде при вас. Затова Павел казва: „Всичко считам за измет, за да позная Христа.“

— Защо идат мъчнотиите и страданията в живота? — Без тях не може. Те са условия за развитието на човека, да стане истински човек. Който няма мъчнотии, е в положението на морска звезда.

— Как можем да реализираме своите идеи? — Като ги вложите в подсъзнанието си. Вложи идеята си в подсъзнанието и я остави, без да я чоплиш. Тя ще поникне, ще израсте и плод ще даде.

— Как могат да се разбират мъжът и жената? — Жената трябва да живее в душата си, мъжът — в духа си, а помежду си да поставят любовта — съединителна връзка на живота. Това значи разумно живеене.

•

1 януари, сл. обяд, 1922 г. София.

Разговори с Учителя

— Защо евреите сами не колят кокошки?

— В бъдеще, не само евреите, но никой няма да коли животни. Тогава, всеки момък, който иска да се жени, не само кокошки, нищо няма да коли. Ръцете му трябва да бъдат чисти от убийства или от кръв. Ще кажете, че животното е нисше същество, следователно, всеки може да посегне на неговия живот. — Не е така. Според мене, както отдават почит на умрелия човек, опяват го, заравят го, така трябва да опяват и закланото прасе или агне. Няма действие в живота, което, най-много до четири поколения, да не даде своето противодействие. Знай, че ако днес извършиш едно убийство, рано или късно, ще понесеш неговото последствие. Каквото правите, правете го не от страх, но от любов. Това изисква Божественият морал.

— Как се извява Божественият морал?

— Чрез закона на любовта. Няма друг морал, освен любовта. — Защо? — Защото, ако обичаш, ти никога няма да направиш зло или престъпление на онзи, когото обичаш. Любовта изключва всякакво зло и престъпление.

— За коя любов се говори? — За която и да е.

— От какъвто източник да произтича, щом е

любов, тя не върши зло. Тя може да се ограничи; може и тебе да ограничи, но никога няма да причини пакост.

— Какво ще кажете за животинската любов? — И животните проявяват любов. И те имат съзнание, макар и ограничено. Който се занимава с животните, трябва да бъде снизходителен към тях. Като изучавате животните, ще разберете, доколко са развити вашите чувства и способности. И растенията имат съзнание. Това може да разбере само онзи, у когото е развит моралът на любовта. Той ще се приближава към растенията, като негови по-малки братя. И те ще го приемат като свой гост.

— Трябва ли да сечем горите? — Не трябва. — Тогава как ще се отопляваме? — Когато хората дойдат до съзнание да не сечат горите, тогава те ще използват електрическата енергия не само за осветление, както днес, но и за отопление. Когато се говори за Божествен морал, човек трябва да го приеме и приложи без никакво оправдание. Как ще се отопляваме, отде ще вземаме строителен материал, за това не трябва да се мисли. Приложи този морал, и не мисли. Той ще ви донесе своите блага. Човек не живее само един път на земята. Ето защо, каквото днес изработи, то ще принесе своето бъдеще благо. Сегашният живот приготвя бъдещите условия. Носете в ума си мисълта, да се отнасяте приятелски с растенията. Вашата мисъл ще укаже влияние върху мисълта и на другите хора, които ще изменят

отношенията си към растенията. Достатъчно е да минеш през гората с мисълта, да не се секат дърветата, за да я възприемат и други след тебе.

Влиза човек в гората, с брадва в ръка, с намерение да отсече едно дърво, но като възприеме твоята мисъл, той се спира пред дървото и си казва: Няма да го сека, и без него ще мина. Без да подозират, добрите хора оставят своите добри мисли навсякъде в света. Те пазят като страж. Това е закон. Малцина познават този закон. Горите, които виждате въвн от себе си, съществуват и в човека, в неговия организъм. Ако имате очите на ясновидец, щяхте да видите в човека цялото растително и животинско царства, които виждате и въвн от него. Следователно, когато се изсичат горите в природата, това се отразява и на горите в човека. Нарушения и изсичания на горите става не само в България, но и по целия свят, особено в Америка. Годишно там изсичат стотици декари гори. Обаче, това се отразява зле върху тях. Неврастенията у хората се дължи на безразборното изсичане на горите. Никъде не страдат от неврастения толкова много, както в Америка. Причината за неврастенията се дължи още и на безразборното изстребване на животните. Американците съзнават вече това и със закон забраняват изстребването на животните и изсичането на горите. Вегетарианството масово си пробива път в Америка. Разрушителното чувство у българина е силно развито. Няма

дърво, на което той да не е опитал брадвата си. Влезте в една гора, и ще видите, колко дървета са накълцани от брадвата на българина. Обаче, той опитва това накълцване и върху себе си. Каквито беди дойдат, все през България ще минат и ще я накълцат. Който може да чете, ще види, каква история е написана там.

Започнете с новия морал и пазете правилото: Това, което Бог е посадил, човек да не го изкоренява. В бъдеще, когато зрението се развие, човек ще види, че в организма му съществуват такива растения и животни, каквито и във външната природа. Ето защо, като изучава законите на великата разумна природа, той изучава и себе си. — Верно ли е, че у някои хора преобладават такива растения, които определят тяхното духовно развитие? — Верно е. Има растения, които преобладават в един човек повече, отколкото в друг. И на това отдават неговото високо духовно развитие. В едни хора преобладава червения цвят, в други — синия, жълтия или зеления и т. н. Всеки цвят дава специфичен характер на човека. Същевременно, цветът показва посоката, по която човек се движи — нагоре, или надолу, надясно, или наляво. Казва се, че човек е мислещо същество. Понеже мисълта е носител на светлина, значи, човек е светлина. Тя е създала живите форми в света. Когато земната светлина се хармонира с Божествената, тогава човек започва да свети. Докато е на земята, човек е трансформатор на Божествената светлина.

— Защо някога не успяваме в живота си?
 — Защото работите ви се усложняват, а нямате методи за разредяване на гъстата материя. Някой се оплаква, че не може да тъче. Да знаеш да тъчеш, това е голямо изкуство. Поглеждаш стана, мислиш, че се тъче лесно. Обаче, като започнеш да насноваваш, виждаш, че не можеш. Не се обезсърчавайте, но започнете от елементарните работи и постепенно вървете към по-сложните. Бог е определил програмата на всеки човек. Следователно, всеки може да изпълни тази програма. Друг е въпросът, ако искаш да излезеш вън от програмата си. Там се иска особена сила. Малцина могат да направят това.

И тъй, като станеш сутрин от сън, кажи си: Всичко, което Бог ми е начъртал за деня, мога да го изпълня. Ако започнеш да се съмняваш в това или философствуваш, сам ще се спънеш. Например, Бог е наредил днес да работиш, за да израснеш един милиметър на височина. Казваш: Дали мога да израсна толкова? — Работи, и не се съмнявай. Ще израснеш, колкото ти е определено. Ти трябва да достигнеш 1.60 м. височина. Ще работиш, и всеки ден ще прибавяш по малко към ръста си. Определено е на човека, какви очи да има, какъв нос, уста, уши и, ако той не се меси в този план, ще стане точно, както е казано. Определено е също, каква професия човек ще изпълнява. Не една, най-малко сто професии имате на разположение. От вас зависи, коя ще си изберете. Обаче, вън от стоте

професии, нямате право да взимате друга. Човек умира, без да е реализирал даже стотна част от програмата, която му е определена. Определено ти е да станеш учен, а ти искаш да станеш държавник. Защо изменяш своето предназначение? — Искам да бъда като приятеля си. — Това е подражание. Не подражай на никого, но изпълни своята програма. Роден си да станеш учен. Ще вземеш микроскопа и ще правиш научни изследвания. Роден си за поет. Ще вземеш перото и ще изпълниш програмата, която ти е дадена. Кажете си: Всичко, което Бог е начъртал, ще изпълня. Ще реализирам всичко, което е вложил в мене. Условиата, които ми е дал, разумно ще използвам. Каквото Бог е казал, ще изпълня.

Мнозина се питат: Мога ли да изпълня плана, който Бог ми е начъртал? — Такъв въпрос не се задава. Един ден преди заминаването си за другия свят, тогава можеш да се запиташ: Свърших ли това, което ми беше определено? Ако не си свършил всичко, ще го туриш в съзнанието си, като задача на бъдещия живот. Човек е дошъл на земята да расте и да се развива, а не да боледува и умира. Да бъдеш болен, беден, хилав, това е човешката програма. Програмата, която Бог е наредил, е съвсем друга. Като влезе човек в тази програма, всичко се нарежда добре. Какво ще кажете за онзи вол, който напуска гората и отива между хората. — Защо напуска гората? — Да научи нещо ново от хората. Ще научи да оре нивите

им. Според мене, положението на вола в гората е по-добро от това, да работи на хората. В гората той е свободен, а в дама на господаря си — ограничен. Такова е положението и на хората. Като изгубят свободата си, те влизат в обществото на цивилизованите, да ги дупчат с остена. Не трябва да изизате въвн от Божествения план. Който излезе, остен го чака. Така е решил Господ. Ако не искате доброволно, с остен ще изпълните Божията воля. В това няма никакво изключение. Спасението на всички е в изпълнението на Божия план. Всеки има свой път. Какви дарби не се крият в човека! Въпреки това, той се стреми към цивилизацията. Тя нищо не допринася. Често водят учениците на представления, дават им да четат различни романи. Не е лошо това, но, като не разбират истината, те се мъчат да подражават на главните герои. Така, те сами си пакостят. Младият казва: Ето един случай да стана герой. Старият пък казва: Ех, да бях млад! — Какво ще направиш, ако си млад? Ще вършиш глупости. Пък и авторът на романа едва ли изнесъл фактите, както са в действителност. Малко писатели има, които изнасят действителния живот. Ще кажете, че героите представят умни хора. — Да, умни хора, които играят на въже.

Умен човек е този, който предвижда, какво зло предстои да му се случи и най-малко десет години преди това го избягва. Ще кажете, че героите са смели, решителни хора. Ако са смели и умни, това е една страна, ако са смели

и безсмислени, това е друга страна. Нови писатели, нови романисти ни трябва — да изнесат същественото в живота. Ако романистът вземе героя си от най-низкото общество, от калта на живота и го издигне до положението на истински човек, този герой е достоен пример за подражание. Обаче, да вземеш за герой човек от високо общество и да го свалиш до най-низкото стъпало на живота, този герой ще внесе изкушение между младите. Ще дойдат новите писатели, ще дадат ново направление на човешката мисъл. Какво ще ви предам, ако покажа само знанията си пред вас, без да ви дам условия за придобиване на тези знания. То е все едно, да давам пари под лихва. Какво ще придобия от това? Лихварят, освен че не печели, но повече губи. Външно печели нещо, но вътрешно губи. Който дава пари под лихва, съкращава живота си. Аз съм наблюдавал много такива случаи в живота си. Ако си лихвар, трябва да станеш съвсем безчувствен. Той се мъчи да се огражда, но работата му не излиза на добър край. Лихварството не е път за забогатяване. Казвал съм в шеговита форма: Ако искаш да продължиш живота си, взимай пари на заем. — Защо е така? — Щом имаш да даваш, твоят кредитор ще се моли да се продължи живота ти, за да изплатиш задълженията си. По-добре да взимаш пари на заем, отколкото да даваш. По-добре е да отнемеш зло то на хората и да им дадеш добро. Значи, да не даваш на заем зло. Американците съзнали

това и създали отлична система в отношенията. В Америка хората избягват да си пакостят. Някой беден иска помощ от богатия. Последният му казва: Ето, имам голяма къща. Нуждая се от помощник. Ела при мене: ще палиш печките, ще метеш и, ако искаш, може да се учиш. Много бедни свършват така университет. Няколко студенти взимат под наем една къща; образуват студентски клуб. Те не взимат външна прислуга, но приемат бедни студенти, които работят в кухнята, чистят и мият салона и така се хранят и учат. Между десет богати студенти могат да минат десет бедни със своя труд. У нас мнозина очакват наготово. Ето защо, трябва да се създаде работа за всички.

— Какво ще кажете за тези, които остаряват? — Кой остарява? В Божествената програма не е предвидено никакво остаряване. Щом остаряваш, ти си извън кръга на живота. Ще те пратят на онзи свят и след време ще дойдеш като млад, готов за работа. Под „стар“ разбирам умен човек. Значи, можеш да остарееш, т. е. да поумнееш, но не да станеш инвалид. Това не е предвидено в Божията програма. Като изпълнявате великия Божи план, вие ще живеете и ще заминете за другия свят, без да сте били тежест на някого.

От всички се изисква да влезете в новия живот, да се потопите в новата атмосфера. Представете си едно общество от 100 — 200 души, все разумни и благородни хора. Достатъчно е те да съединят своя духовен и материален капи-

тал, за да направят чудеса. Да направим следното изчисление: взимаме сто души, всеки от които е свързан с още десет хиляди. Значи, 10 хиляди по сто, прави един милион. Знаеш ли, какво представят един милион души, които живеят в единомислие? Всеки от тях е свързан с още десет хиляди от астралния свят. Значи, $1,000,000 \times 10,000 = 10,000,000,000$. Да си представим, че стоте души са на бойното поле. Всеки от тях има тил от един милион войници. Тези пък имат още по десет хиляди, пак тил. Както виждате, за всяка работа човек има възможност да направи поне десет хиляди опити. Ако един човек има десет хиляди възможности за една работа, можете ли да си представите, какви възможности се крият за десет хиляди души? Казвате: Какво могат да направят сто души? — Ако си сам, малко се очаква от тебе, но като си свързан с още 10,000 души, това е тил, на който можеш да разчиташ. С помощта на толкова души, и най-силният бент може да се премахне. Като знаете, че не сте сами, не се обезсърчавайте. Един ще гони десет хиляди. — А двама? — Двамата, това са двата принципа. И зад втория има още десет хиляди.

Първото нещо: У всички да се яви съзнанието, че зад нас има един велик, мощен тил. Зад този тил е Господ. Никой не може да апелира за помощ направо към Господа. Ще вървите постепенно от една йерархия към друга, докато най-после стигнете до Господа, де-

то всичко става моментално. Сегашното човечество е дошло до границата, дето е Христос. Той се е наел да помогне на човечеството да си свърши всичката работа. Той работи със закона на единия милион. Затова е казано в Писанието: „Тисяща на тисящи ще служат.“ Това показва, че имаме тил зад себе си и с него всичко можем да направим. В това е смисълът на живота. Ако живеем само за себе си, нищо няма да оставим на земята. Като живеем за Господа, ще работим и за тила. Който живее за себе си, не е разбрал смисъла на живота. Който разбира закона на десетте хиляди и на единия милион, без страх може да отиде и в най-отдалечения край на света. Един от десетте хиляди ще те посрещне, ще ти послужи и препоръча на други. Дето и да стигнеш, поне един от десетте хиляди ще те посрещне, няма да останеш сам. Още на първата станция ще бъдеш посрещнат и ще ти служат. — Когато ще бъде това? — Когато си кажеш: Докато съм в този кръг, с всички възможности и условия, дето Бог ме е поставил, всичко мога да направя. Ако се усъмниш и кажеш, че нищо не можеш да направиш, че никой не се интересува от тебе, ти ще останеш сам. ~~Имай~~ Имай пред вид стоте, десетте хиляди и единия милион. В тези числа е великото. Чрез тях се проявява Господ. Аз искам да се яви у вас желание да реализирате Божествения план. Само така ще зачитате Божественото в човека. Няма култура,

няма еволюция, ако не зачиташ Божественото в човека.

Да изпеем песните: „Благославяй, душе моя, Господа“ и „Росна капка“. (Всички братя и сестри, събрани около Учителя в малката трапезария на „Опълченска“, пеят с въодушевление. Студен, снежен ден. Прозорците са отворени. Отвън, пред прозорците приседнали братя и сестри, с притаен дъх, слушат тихите, но дълбоки слова на Учителя). Учителят продължи. Псалмопевецът казва: „И Господ ще ви бъде задна стража“. А за бъдещето се казва: „Винаги ще гледам Господа пред лицето си.“ Значи, като слиза човек на земята, Господ му е задна стража, а като се качва, Господ му е предна стража. Сегашният човек е слязъл толкова дълбоко, в такъв тунел, че като излезе от него, ще се пази, друг път да не попадне там. Това слизание и качване подразбира обработване на материала. Използвайте материала, без да противодействувате. Използвайте естествените противодействия и не си създавайте изкуствени. За да не грешите, дръжте се за закона. Знайте, че в пътя, по който вървите, има само печалби. В този път е истината.

Изпейте още една песен. (Диригентът си подаде главата отвън, даде тон на външните и вътрешните, и всички запяха любимата песен „Ще се развеселя.“ Че мръква вече, че вън е студено, никой не мисли за отиване).

Учителят продължи: Доброто сърце подразбира винаги просветен ум. Но просветеният

ум не подразбира винаги добро сърце. Всяко чувство е качество на времето, което го установило. Кое е по-хубаво: Да те обичат, или да обичаш? И като обичаш, и като те обичат, всякога ще страдаш 50%. Имаш един скъпоценен камък. Радваш му се, обичаш го. По едно време ти мине мисълта: Дали не е фалшив този камък? Сърцето ти трепне. После се успокоиш и казваш: Не е фалшив. Ами ако е фалшив? — пак ти трепне сърцето. Съмнението създава страдания. Обаче, то е неизбежно. Като обичаш, и като те обичат, все ще се съмняваш. Ти се съмняваш в скъпоценния камък, а онзи, който е продал камъка, се съмнява, да не би парите да са фалшиви. Съмнението е причина за трепване на човешкото сърце. Няма човек, на когото сърцето да не е трепвало. Ако си на мястото на Бога, по-добре е да обичаш; ако си на мястото на цвете, по-добре е да те обичат. Всеки ден иде росата и светлината да го възрастват. Това са писма, които го насърчават.

— Може ли едновременно да обичаш и да те обичат? — Когато обичаш, ти си като Бога; когато те обичат, ти си като цвете. От онзи, който обича, много се иска. Понеже много се иска от Бога, затова Той създал света. Когато се говори за любовта, приятна, мека светлина ни обикаля. Когато се говори за любовта на земята, става дума за користна и безкористна любов. Когато се говори за Божията Любов, думата „корист“ е изключена. Божията

Любов е известна само като любов, като светлина на живота. Любовта може да се представи в две живи картини, за които може само да се каже: Ела, виж! Така постъпиха и с Павел. Качиха го на третото небе и казаха: Гледай, и каквото видиш, то е за тебе. А за онези, които не могат да видят, ти ще пишеш. Ако влезете в невидимия свят и се усъмните в това, което видите, ще минете през такива страдания, които никога не сте изпитвали. Ще слезете до дъното на ада, дето е мястото на съмнението. Адът не е толкова страшен, както са страшни противоречията. Въпреки това, те са неизбежни в еволюцията на човека. Като слизат на земята, и ангелът, и волът ще минат през противоречия. Който разбира закона, знае, че те са на мястото си и лесно се справя с тях. Който не разбира закона, туря ги на гърба си и бяга с тях. Като знаете това, прекарайте всичко през вашия огън. Скъпоценният камък задръжте за себе си. И Христос, като намери скъпоценния бисер, отказа се от всичко земно.

Ще ви представя една романтична картина. Млад, красив момък се отчаял от живота и изпаднал в песимизъм. Майка му, баща му, учителят му го увещават, посочват му добрата страна на живота. Обаче, за него животът нямал смисъл, той решил да се самоубие. Тръгнал към гората да търси място да се самоубие, но един маскиран човек се приближил до него и му пришепнал нещо. Момъкът се изправил, по-

гледнал нагоре, усмихнал се и се отказал от намерението си да се убие. — Кое е това лице? — Неговата възлюбена. Той мислил, че тя не го обича. Понеже била от високо произхождение, тя се маскирала, да не я познаят, но на него се открила — прошепнала му няколко утешителни думи. Той веднага се преобразил, забравил отчаянието си, и двамата се върнали назад. (В този момент, лампите изгаснаха — токът се прекъсна. Изпяхме песента „Любовта е извор.“ При слабото осветление на свещта, при хубавата песен и задушевната обстановка, това представяше повече зазоряване, отколкото смрачаване). Следователно, не се съмнявайте във вашите възлюбени. Знайте, че те никога няма да ви оставят. И Христос, когато беше на кръста, каза: „Господи, защо си ме оставил?“ Той трябваше да мине през огън и, като издържа изпита си, каза: „Господи, в Твоите ръце предавам Духа си.“ След тези думи, Христос видя своя възлюбен, Който на третия ден Го възкреси. Когато изпадне в мъка и отчаяние, човек се чувства изоставен от своя възлюбен. Това не е изключено. Всеки ще бъде изоставен, за да придобие известна опитност. Това не е признак, че няма любов, но необходимост. За да се прояви по-високата любов, нужно е вашият възлюбен да скрие лицето си от вас, временно да ви изостави.

— Де са нашите сродни души? — Те се крият от вас. Ако имах време, щях да ви изнеса примери от романите на велики писатели,

в които се описва живота на сродните души. За да изнесат тези примери, писателите са възприели мислите на някоя душа, заминала за другия свят. Тези писатели пишат под диктовна. Докато любовта се изявява, човек е внимателен в отношенията си. Когато любовта слезе в астралния свят, явяват се сенки, които я покриват. Като слезе на физическия свят, любовта започва да ограничава. Тя поставя човека в ограничения. Докато е на физическия свят, човек все ще туря в кафез възлюбената или възлюбения си. - Все ще се намери някой да ви тури в кафез.

Изпейте песента „Събуди се, братко мили.“

— Няма Любов като Божиата
Любов.

✱

8 януари, 3 ч. сл. об., 1922 г.
ул. „Опълченска“. София.

Съмнение и вяра

Всички хора се съмняват. Съмнението изпъква при различни условия и създва човека. За да се освободим от съмнението, още със ставането си от сън, трябва да се обърнем към Бога. Не мислете, че Бог е някъде далеч, само на небето. — Де е небето? — То е толкова далеч от нас, колкото и близо до нас. Ако давате място на съмнението, небето е далеч от вас. То пречупва вашите вибрации. Между вашите вибрации и тези на Бога се образува една вълна, която ви отблъсква от него. Щом съмнението ви напусне, вие отново се приближавате към Бога. Защо се съмнявате в Бога? Нека всеки си каже: Няма причина да се съмнявам в Онзи, Който е създал света. Каквото и да правите, мъчно можете да се освободите от съмнението. Това са неизбежни преживявания. Ще кажете, че, за да се освободите от съмнението, трябва да отидете в духовния свят. — Това е въпрос. Мога да ви заведа в духовния свят, но и там ще минете през съмнения. Там условията за съмнения са по-големи, отколкото на физическия свят.

Мнозина се интересуват от живота на небето. Те мислят, че той коренно се различава от живота на земята. Като отидете на небето,

ще видите, че животът там е като физическия. Едно ще ви очуди: как сте закъснели толкова много за този живот и как малки причини са ви спъвали. Правете малки наблюдения, да видите, как се явява съмнението. Вижте, как мъжът се съмнява в жена си. Първоначално се съмнява без причини. И, като се убеди, че няма защо да се съмнява, вярата му в нея се увеличава. Значи, от съмнението той отива към вярата—към другия полюс. Така той се поляризира. Такъв е законът. Когато един човек се качва нагоре, по същата верига друг слиза надолу, за да нагребне вода от кладенеца. Ако мъжът се качва, жената слиза; и обратно, когато жената се качва, мъжът слиза. Това са преживявания, както на светските, така и на религиозните хора. Вие трябва да знаете този закон, понеже по него ту се привличате, ту се отблъсквате. Който се качва нагоре, да каже на онези, които слизат: Дръжте се, не се страхувайте! Като се подържате взаимно, вие няма да се натъквате на противоречия. Трябва ли, който се качва нагоре, да задържа благословението само за себе си? Не, той трябва да сподели радостите си с другите. Който слиза, трябва да каже: Имам малки мъчности, но ще минат.

Като влезете в духовния свят, пазете се от външната светост и външното добро. По възможност, бъдете вътрешно скромни, с вътрешна чистота и светост. Кого обират разбойниците? — Онзи, който е по-добре облечен, със скъпи

украшения и накити. По същия начин постъпват и лошите духове с хората. Като видят някой външно натруфен, те го обират. Знайте, че никой не живее за себе си. Следователно, истината трябва да се говори, но само в името Божие. Само така ще чувствуваме Божието присъствие. Само така, нашият ум и нашата воля ще бъдат едно с Бога. Има религиозни хора, на които, докато работите им вървят добре, казват, че те са направили това. Щом се объркат работите им, те търсят виновника вън от себе си и казват: Излъгаха ни. Аз бих постъпил обратно: когато направя една погрешка, ще призная, че аз съм я направил. Когато направя едно добро, ще кажа, че Бог го е направил. Да отдаваш погрешката си на другите, а доброто на себе си, това не се позволява в духовния свят.

Често се говори за илюзии в религиозния и духовния живот на човека. — По какво се познават илюзиите? — Те се придружават с чрезмерна самоувереност. Сърцето вярва, а умът се съмнява — има едно стягане в човека. При илюзиите, между главния и стомашния мозък, т. е. слънчевия възел, няма хармония. Обаче, когато са в хармония, човек е свободен от илюзии и тогава, каквото пожелае, ще го постигне. Така човек може да познае, дали откраднатата от дома му вещ ще се намери, или няма да се намери. Ако между главния мозък и стомашния мозък усетите стягане, предметът няма да се намери. Всеки може да има поне такава опит

ност. Вътрешното зрение още не е развито у вас, за да можете чрез него да проверите, кой е откраднал предмета. Наблюдавайте, колко от вашите опитности и преживявания са верни. Колкото по-голям е процентът на вашите опитности, толкова повече растете в духовно отношение. Ако процентът на опитностите ви се намалява, не може да се разчита на вас. Това е слизание в конуса. За да се повдигнете, трябва да минете от другата страна на конуса и оттам да се изкачите. Слизанията в конуса са изкушенията, през които минавате. Без тях нищо не се постига. Без изкушения, мъчнотии и страдания, човек не може да се повдигне нито един милиметър нагоре. Факт е, че през колкото повече опитности минаваш, в колкото по-голяма тъмнина навлизаш, без да губиш връзката си с Бога, толкова повече се повдигаш.

Сега, като говоря някои неща, забелязвам, че мислите на окръжаващата среда се преплитат в моя ум. В това време аз трябва да отделям Божествените мисли от човешките; да различавам това, което ми се говори отдолу и отгоре. Дали всичко, което говоря, ви харесва, не е важно. Обаче, резултатите на това, което се дава отгоре, са добри. Искате да убедите другите в нещо, но знаете ли, какво изкуство е да убедиш човека? Това е достъпно само за ангелите. Преди години, един мой познат искаше да му покажа начин да подобри работите си, защото вкъщи имал много неприятности. Каквото и да му говорих, не можа да

се убеди в истинността на думите ми. Той не само че не подобри работите си, но ги влоши. — **Защо?** — **Защото се усъмни.** Щом се съмняваш, съмнението се връща върху тебе. Ако имаш воля да проектираш една мисъл вън от съмнението си, проектирай я; ако не можеш, по-добре не хвърляй този камък. Затова е необходима силна воля. За някои неща вие имате воля, но като дойде да отхвърлите съмнението, волята ви е слаба. Когато искаш да помогнеш на някого, трябва да слезеш на неговия уровень. Но ти трябва да бъдеш противоположен на него: ако той е положителен, ти ще бъдеш отрицателен. Ако не си такъв, ще намериш друг, с противоположна енергия на него, той да свърши работата. Например, имаш богат приятел, който те обича. Постепенно той започва да се издига в обществото и се отдалечава от тебе. Той води разпуснат живот, и ти вече не можеш да му влияеш. Ако ти си противоположен на него, ще го спасиш. В противен случай, ще се обърнеш към невидимия свят да му помогне. Като му отнемат това, което е спечелил, той ще се върне към тебе. Сега на хората се взима това, което са спечелили. Те олекват и започват да гледат очудено нагоре-надолу. Като не могат да си обяснят причините на това, умовете им се нагласяват по друг начин и се изменят.

Питате: Защо идат нещастията? — Само нещастията ще ни спасят. Като срещнеш някого, който преживява голямо нещастие, ще му кажеш: Ела при мене, подай ръката си! Сега

вече той е готов да се учи. Който не разбира това, изпада в изкушения. Изкушения има и в религиозния, и в духовния живот. Като преживявате нещо, искам от вас следното: да гледате на всички хора еднакво, да нямате никакви предубеждения; да вярвате, че от Божествено гледище, всичко, което става, е за добро. Ако има нещо, което сега не е добро, в бъдеще ще е за добро.

В живота има два процеса: слизание и възлизание. Злото е процес на слизание, а доброто — процес на възлизание. Значи, доброто и злото са процеси на движение. От вас се иска да премахнете всички недоразумения. Външно вие се примирявате, но вътрешно си оставате непримирими. Истинско примиряване става в името на трите закона: какво можеш да направиш в името на Бога; какво можеш да направиш за доброто на своята душа и какво — за благо на своя ближен.

Сега, насочете мисълта си в следното: за цяла седмица да бъдете в хармония помежду си. Някога мислиш, че само ти си прав, а другите не са прави. Казваш: Благодаря, че не съм като другите. — Благодаря, че не си поставен като него на такъв изпит; ако попаднеш на този изпит, не знаеш, дали ще го издържиш. Знайте, че когато един пада, и другите падат. Той може да завлече всички. На вас ви трябва смирение. Като ставате от сън, обръщайте внимание, какъв е гласът ви, дали е мек; какви са вашите движения. Когато дойде Духът в

човека, гласът му става по-мек, а движенията по-пластични.

Методи за прилагане. Вървите по улицата и изведнъж ви дойде една добра мисъл — изпълнете я. Например, дойде ви мисълта да влезете в един магазин. Не питайте защо, но влезте. Или пък изпитваш желание да се спреш пред някой просяк, да си поговориш с него. Не питай защо, но спри се. Не се питай, защо трябва да направиш това или онова, но изпълни волята Божия. Не се обезсърчавайте, ако опитът ви излезе несполучлив. Ако нямаш възможност да помогнеш на човека материално, поне го изслушай — и това е достатъчно. Всеки човек е свързан с хиляди същества и, ако ти не можеш да помогнеш на някого, друго същество ще му помогне заради тебе. Разкривайте сърцето си за вътрешните преживявания. За да се събуди у вас любовта, употребете методите на природата. Първо, започнете с топлината и плодовете, които тя произвежда. Топлината води към любовта. Може да почувствувате любовта и чрез другите хора. Като отидеш при тези, които са имали преживявания на любовта, достатъчно е да поседиш няколко минути при тях, за да възприемеш същото състояние, което са имали те. Така ще изпиташ любовта, без да ти се говори за нея.

Когато бях във Варна, един ден, към края на месец февруари, през отворения прозорец на стаята ми, влязоха два косера. Те останаха и през нощта в стаята ми. Сутринта, като станах,

запалих огъня, турих им малко трошици от хляб да си хапнат. Те се изплашиха, хвъркнаха към прозореца и почнаха да се удрят в него. Като се стопли малко в стаята, те се скриха под мангала и почнаха да издават особени звукове. Отвреме - навреме хвъркваха към прозореца. След няколко минути, женската се качи на рамото ми и оттам литна към прозореца. С това искаше да ми каже: Ние имаме работа. Защо сме попаднали тук? Аз им казах: Вън има буря; почакайте още малко, докато утихне. Направих едно сандъче, напълних го със слама, и вечер те се прибираха в него. Те престояха при мене два-три деня. Един ден аз отворих прозореца и ги пуснах да си хвъркнат. По същия начин трябва да постъпвате и с хората. Туряйте им мангал, малко вода, трошици и малко слама в сандъче. Понеже вие живеете в дома на Живия Господ, Той ще ви даде всичко. Какво означава качването на птичката върху рамото ми? Женската ми казва: Ти няма да ни откъснеш главите. Приложи добрата си воля!

Сега и ние се качваме на ръката на Господа и се молим, Той да се грижи за нас. Аз ви говоря не за Господа преди две хиляди години, а за Живия Господ, Който работи сега на земята. Аз Го познавам много добре, зная, какво мисли да прави Той сега в света. Този Господ познавам не само аз, мнозина Го познават. Може и вие да Го познавате. А вие Го чакате. Отворете сърцето си, и Той ще дойде във вас. Той е Любов. Най-първо ще дойдат

ангелите, а те са вярата, добрите духове. Дайте потик на душата си. Не се отклонявайте от една малка, добра мисъл, която ви дойде. Не считайте, че като сте услужили някому, той трябва да ви бъде признателен. Като услужих на двете косерчета, аз употребих два часа да се занимавам с тях, но това ми достави голямо удоволствие. Нужно е да имате преживявания от такива малки добрини. Направите добро на някого, но казвате, че той не разбира стореното добро. Разбира той много добре. Той ще се помоли на Господа за вас, и Господ ще ви изпрати своята Любов. С болните трябва да се занимават религиозните; с гладните и жадните трябва да се занимават духовните, а със затворниците — Божествените хора.

*

Беседа от Учителя, държана на 18 януари,
3 ч. сл. обяд, 1920 г., ул. Опълченска, София.

Ден на равноденствие

Девети март е символичен ден. Символите придобиват значение, само когато се изтълкува и разбере вътрешният им смисъл.

Девети март е ден на равноденствието. Ако се каже просто „девети март“ или „равноденствие“, няма смисъл. Преданието казва, че девети март е ден на равноденствието, когато човек бил създаден, т. е. роден. Този ден бил петък. И тогава имало равноденствие.

Равноденствието на човека е възлизане на слънцето от юг към север. Север е нагоре, а юг — надолу. От времето на Христа, човек е започнал да еволюира, т. е. да се качва нагоре, към Бога. Ако може да означавате девети март като ден, в който скритите Божествени сили във вас започват нова еволюция — към Бога, това е равноденствие, или минаване от едно състояние на Битието в друго. Равноденствието внася в човека най-хубави мисли и желания. От този ден, скритите семена в земята започват да никнат, да растат, да цъфтят и да пръскат своето благоухание. И човек, без Божествения Дух, е като черната земя. За такъв човек се казва, че е студен, мрачен, лишен от всякаква красота. Щом Божественият Дух, т. е. скритите сили в него почнат да се изявяват,

всички семена, треви и цветя започват да никнат, растат и цъвтят, т. е. да се обличат в различни цветове. Така човек става красив. Човек не може да бъде красив, докато Божественото слънце не изгрее в него, както слънцето иде от северното към южното полушарие, т. е. от единия полюс на Битието към другия. Север означава истината, а още и смъртта; юг означава добродетелта и живота. Докато не умре, човек не може да живее. Това е закон. Животът започва първо със смъртта. Това е противоречие, но факт, който се проверява в самата природа.

9 — 22 март, 1920 г., 8 ч. в.
ул. Опълченска. София.

Съдържание

	стр.
1. Път на мисълта	3
2. Жертва, упование и радост	28
3. Сродни души	30
4. Разговори с Учителя	41
5. Съмнение и вяра	57
6. Ден на равенство	66